

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. *, 27.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, ПЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър Г. Цончев

при участието на секретаря НИКОЛЕТА Г. КУЗЕВА
като разгледа докладваното от Димитър Г. Цончев Административно наказателно дело № 20231840200087 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба, депозирана от „*“ ЕООД, ЕИК *, подадена чрез процесуалния представител адв. С. Г., упълномощен от управителя П. Г. срещу Наказателно постановление № 23-2200611/16.12.2022 г., издадено от и.д. директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ /ДИТСО/, с което на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда на въззивника е наложено наказание имуществена санкция в размер на 1 500 лева за нарушение чл. 3 вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г. за условията и реда за провеждането на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд (Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г.).

В депозираната жалба са инвокирани оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание процесуалният представител на АНО /директора на ДИТСО/ пледира за неоснователност на въззивната жалба. Моли за потвърждаване на обжалваното наказателно постановление.

По допустимостта:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице (процесуален представител на наказаното дружество, който е надлежно упълномощен от неговият управител) и съдържа всички изискуеми реквизити за нейната редовност, което обуславя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна:

Въззивният съд намира, че фактическата обстановка е правилно установена от АНО.

На 28.09.2022 г. свидетелите Б. Т. и Ц. К., в качеството им на служители в дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, осъществили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект площадка за рециклиране на отпадъци, стопанисван от въззивника „*“ ЕООД, ЕИК *, находящ се в гр. *, ул. „*“ № 1.

В хода на проверката контролните органи установили свид. К. Д. в обекта, където сортирала хартия. На проверяващите казала, че работи в дружеството от време на време и няма трудов договор. Проверяващият екип предоставил декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ по образец на К. Д.. Тя попълнила собственоръчно декларацията, посочвайки личните си данни, фирмата, че работи в дружеството от време на време, заеманата длъжност - „чистим хартия“, работното време от 08:00 часа до 17:00 часа, трудово възнаграждение 30 лв. на ден, както и че няма сключен трудов договор. Проверяващите поискали книга за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа, в която липсвало отбелязване, че К. Д. е преминала първоначален инструктаж по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

В периода 11-ти и 18-ти октомври 2022 г. проверката продължила в сградата на трудовата инспекция, в присъствието на управителя на дружеството.

За резултатите от проверката в обекта в гр. * бил съставен и протокол за извършена проверка от 18.10.2022 г.

На 18.10.2022 г. в гр. София, в сградата на ДИТСО, свид. Б. Т. на длъжност „главен инспектор“ при ДИТСО, съставила в присъствието на свид. Ц. К. – свидетел по съставянето на акта, както и на нарушението, както и на П. Г. – управител, Акт № 23-2200611 за установяване на административно нарушение по чл. 3 вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г., за това че „*“ ЕООД, в качеството си на работодател по смисъла на § 1., т. 2 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г., като е допуснал на 28.09.2022 г. до работа свид. К. М. Д., ЕГН *****, без да ѝ е проведен първоначален инструктаж по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

Въз основа на горепосочения акт от АНО – и.д. директор на дирекция „Инспекция по труда – Софийска област“, е издадено обжалваното в настоящото производство Наказателно постановление № 23-2200611/16.12.2022 г., с което за нарушение на чл. 3 вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г. на основание чл. 413, ал. 2 КТ, на жалбоподателя, в качеството на работодател по смисъла на § 1., т. 2 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г., е наложено наказание имуществена санкция в размер на 1 500 лв.

По доказателствата:

Горната фактическа обстановка се установява от събраните гласни доказателства обективирани в показанията на свидетелите Б. Т., Ц. К., К. Д., писмените доказателства - протокол за извършена проверка, заповеди,

декларация по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ и книга за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа.

От показанията на свидетелите Т. и К. се установяват непротиворечиво обстоятелствата около процесната проверка – време, място, начин на извършване, включително, обстоятелствата въз основа на които се прави извод, че К. Д. на 28.09.2022 г. е полагала труд в обекта, стопанисван от въззивника обект, преди да има сключен трудов договор. Това следва от обстоятелството, че е сортирала хартия.

Показанията на проверяващите инспектори намират подкрепа в протокола за извършена проверка, декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ и АУАН, който на основание чл. 416, ал. 1 КТ има доказателствена сила, която не е оборена, тъй като съдържанието му хармонира с останалите доказателствени източници.

От показанията на свидетели Т. и К., както и от показанията на К. Д., следва несъмнен извод, че свид. К. Д. лично е попълнила съдържанието, в декларацията по чл. 402, ал. 1, т. 3 КТ, като никой измежду проверяващите не ѝ е указвал, какво съдържание да бъде попълвано.

Съдът намира, че показанията на свидетелите Т. и К. следва да се кредитират в цялост, защото са подробни, задълбочени, вътрешно балансиращи и отразяват адекватно личните им възприятия, като събитията са пресъздадени устойчиво с присъщата на утвърден спомен логична последователност. Подкрепят се по еднопосочен начин от приобщените по надлежния ред писмени доказателства, изготвени при извършената проверка от органите на ДИТСО (протокол за извършена проверка и декларация), както и от книгата за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа.

На различна плоскост следва да бъдат разгледани показанията на свидетелката К. Д.. Те се намират в непримиримо противоречие с останалата доказателствена съвкупност. Твърденията ѝ, че не е престирила труд в обекта към момента на проверката, а си е търсила работа, се опровергават от собственоръчно попълнената от нея декларация пред инспекторите от ДИТСО, в която е отразила всички елементи на съществуващо трудово правоотношение. В тази връзка, твърде показателно е и поведението на самата Д., която сортирала хартия. Прави впечатление, че показанията на свид. Д. са изключително хаотични и вътрешно противоречиви. Така тя твърди, че не е работила на обекта, впоследствие е започнала, не е попълвала декларация, попълвала е декларация, в която написаното е вярно, правен ѝ е инструктаж, за който се била подписвала. Очевидно е пълното взаимно изключване на тези твърдения за факти. Предвид множеството вътрешни противоречия, липсата на опора в останалите доказателствени източници, сред които най-значимо от гледна точка на предмета на доказване липсата на подкрепа на твърдението, че ѝ е провеждан първоначален инструктаж дори в книга за начален инструктаж по безопасност и здраве при работа, то показанията ѝ не следва да бъдат кредитирани, освен в частта, че се е намирала в обекта по време на проверката.

По отношение на останалите инкорпорирани по делото писмени доказателства и писмени доказателствени средства, съдът, намира същите за единни, непротиворечиви и взаимодопълващи, а това обезпредметява тяхното

отделно обсъждане.

От правна страна:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от приложените по делото писмени доказателства, относими към назначаването и оправомощаването на актосъставителя и наказващия орган.

На следващо място, съдът служебно констатира, че са спазени императивните процесуални правила при издаването на АУАН и НП – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, чл. 42, чл. 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП, като с изискуемата се от закона конкретика административните органи са очертали времето, мястото, механизма на неизпълненото правно задължение и обстоятелствата, при които същото е намерило проявление в обективната действителност.

Административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от откриване на нарушителя, респективно 1-годишен срок от неизпълнението на правното задължение. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в законоустановения 6 –месечен срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на юридическата отговорност на дружеството-жалбоподател от формална страна.

Предвид изложеното, АУАН и НП са съставени без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание.

Административнонаказателната отговорност на въззивника „*“ ЕООД е ангажирана на основание чл. 413, ал. 2 КТ за нарушение на нарушение на чл. 3 вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г.

Нормата на § 1., т. 2 от ДР на Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г. работодател е понятието, определено в § 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда, както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията.

Съгласно разпоредбата на чл. 3 Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г. работодателят не допуска до работа работник и служител, който не притежава необходимите знания и умения и/или не е инструктиран по правилата за

осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

Чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредбата предвижда, че начален инструктаж се провежда на лицата, които постъпват на работа, както и на лицата по чл. 11, ал. 1, т. 1 - 5 с оглед запознаването им с основните правила и изисквания по безопасност и здраве при работа в предприятието.

Неизпълнението, на което и да е задължение на работодателя за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв.

От събраните пред въззивната инстанция доказателства се потвърди извода на АНО, че на 28.09.2022 г. в обект площадка за рециклиране на отпадъци, стопанисван от въззивника „*“ ЕООД, ЕИК *, находящ се в гр. *, ул. „*“ № 1, дружеството въззивник, в качеството си работодател по смисъла на § 1., т. 2 от ДР на Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г., е допуснало работничката К. Д. без да ѝ е проведен начален инструктаж по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при постъпване на работа.

За обстоятелството, че свид. Д. е полагала труд по трудово отношение може да се направи извод от обективно установеното – сортирала е хартия, за което е получавала е възнаграждение на ден, имала е работно време, почивки в работния ден. Това сочи, че са налице типичните елементи на трудово правоотношение предоставяне на работна сила от работника срещу задължение за заплащане на трудово възнаграждение (насрещна престация) от работодателя.

За това, че е била начално инструктирана липсват каквито и да е доказателства, като липсва дори подпис в нарочно водената книга за това.

С това противоправно бездействие въззивникът не е изпълнил правното си задължение по чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредбата и е нарушил нормата на чл. 3 Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г.

В процесния случай въпросът за вината се явява ирелевантен, предвид обстоятелството, че отговорността на жалбоподателя е обективна.

Не е налице маловажен или малозначителен случай. Касае се за допускане до работа на работник без проведен начален инструктаж по безопасност на труда и то в предприятие, в което се извършва високо рискова от гледна точка на възможни трудови злополуки дейност, какъвто е процесния пункт за рециклиране на отпадъци. Работничката е била без сключен трудов договор, с което са нарушени трудовите и осигурителни ѝ права, при проверката са констатирани и множество други нарушения на трудовото законодателство. Ето защо обществената опасност на конкретното деяние е висока и случаят е невъзможно да бъде определен като маловажен, явно маловажен или малозначителен.

При това положение административнонаказващият орган законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 413, ал. 2 КТ, за допуснатото нарушение на чл. 3 вр. чл. 12, ал. 1, т. 1 от Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г.

Относно наказанието:

Жалбоподателят е наказан с наказанието, предвидено в разпоредбата на чл. 413, ал. 2 КТ – имуществена санкция. АНО е наказал въззивника с имуществена санкция в минимален размер от 1 500 лв. без да изложи мотиви, поради които не налага минималният размер. В случая се констатира множество отегчаващи отговорността обстоятелства, каквито са работа без трудов договор от работник, спецификата на конкретната работа, която създава повече опасност от увреждане живота и здравето на работника, ако същият не бъде инструктиран за безопасност съпоставимо с други длъжности, както и данните за множество други нарушения на трудовото законодателство. Въпреки това, въззивният съд не разполага с възможност за влошаване на положението на обжалвания чрез налагане на по-тежко наказание, тъй като това би нарушило принципа *reformation in rebus*. Ето защо необоснованата снизходителност при определяне размера на наказанието може да бъде единствено констатирана в мотивите на съдебния акт.

Нужно е в теоретичен план да се отбележи, че с изменението на ЗАНН ДВ, бр. 109 от 2020, с оглед въведените в § 1. т. 4 и т. 5 ЗАНН дефиниции, по законодателен път е изоставено непротиворечивото разбиране, изразено в правната доктрина и в преобладаващата съдебната практика, че обществената опасност е присъща единствено на престъпленията, като наличието ѝ прави деянието престъпление, а не административно нарушение, тъй като обществената опасност представлява обективно неюридическо качество характерно само за престъплението, който извод следва при сравнение на дефинициите, дадени в чл. 9, ал. 1 НК и чл. 6 ЗАНН. С цитираните изменения това разбиране е загърбено, като очевидно законодателят приема, че и административните нарушения притежават обществена опасност, макар тя да не е предвидена като признак от обективна страна на административното нарушение (чл. 6 ЗАНН). Ето защо това мотивира настоящия състав при преценка на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства да държи сметка за степента на обществена опасност на деянието.

Предвид изложеното наказателното постановление следва да бъде потвърдено на основание чл. 63, ал. 9 ЗАНН.

С оглед изхода на делото и разпоредбата на чл. 63д, ал. 3 ЗАНН искането на процесуалния представител на АНО следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер 80,00 лева.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2 т. 5 вр. чл. 58д, ал. 1, т. 1 ЗАНН съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-2200611/16.12.2022 г., издадено от и.д. директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Оборище“, ул. „*“ № 44, представлявано от управителя П. Г. **ДА ЗАПЛАТИ** на **ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА – СОФИЙСКА ОБЛАСТ“** към Главна дирекция „Инспектиране на труда“ сумата от **80 лв.** - разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба по реда на АПК пред Административен съд - София област в **14-дневен срок** от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – *: _____